

temmelig vanstelige Sager, der kunne komme til at foreligge, nemlig Simulationsager.

Da jeg har Ordet, ønsker jeg tillige at gøre en Bemærkning, som i øvrigt, tror jeg, er gjort af min ærede Sidemand til højre (Måsen), nemlig at det forekommer mig, at Apotekerne ikke ville blive tilstrækkelig fylldig repræsenterede i Sundhedsraadet, navnlig i det Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om, at Sundhedsraadet skal afgive en Erklæring om Meddelelsen af et personligt Apotekerprivilegium. Hvem der hensigtsmæssig bør faa et saadant Privilegium, kan jo vanstelig de paagældende lægeyndige Medlemmer af Sundhedsraadet have nogen klar Mening om. De ville være henviste til enten at følge det enkelte Medlem af Apotekerstanden, som skal tilkaldes ved en saadan Beslighed, eller ogsaa træffe en Bestemmelse, som meget ofte ikke vil vinde Bifald hos Apotekerne, fordi de have Følelsen af, at Indstillingen er udgaaet fra Mænd, som ikke rigtig kende de personlige Forhold. Jeg kunde derfor ogsaa ønske, at der i dette Tilfælde blev givet Sundhedsraadet en noget fylldigere Repræsentation fra Apotekerstandens Side.

Justitsministeren (Nelleman):

Jeg skal i Anledning af de fremkomne Udtalelser bemærke, at det ikke har været Meningen ved Lovforslaget, at Militæretaten skal være udelukket fra i Genhold til § 11 at erhverve Responja fra Sundhedskollegiet. Mine Bemærkninger før vare navnlig foranledigede ved en Bemærkning af det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), som gik i Retning af, at han kunde anse det for ønskeligt, at det militære Lægevæsen i det hele — i det mindste forstod jeg det ærede Medlem saaledes — inddroges under Sundhedsraadet paa samme Maade, som det civile Lægevæsen inddrages under det, og det er det, jeg mener ikke godt lader sig gøre, og som ogsaa udelukkes ved Bestemmelserne i § 18. Men Ordene i § 18 tror jeg ikke afstære Militæretaterne fra at henvende sig til Sundhedsraadet for at indhente Responja. Det tror jeg ikke falder under Ordene: „De Hærens og Flaadens Sundheds- og Sugepleje vedrørende Forhold ligge udenfor Raadets Virksomhedskreds“. Derunder falder ikke saadanne Tilfælde. Derimod indrømmer jeg, at det var noget, som vilde give Anledning til en Uendring i Lovforslaget, dersom man vilde have indført den Regel, at den militære Stabslæge skulde tilkaldes, naar der fra en militær Ret blev gjort et Spørgsmaal til Sundhedsraadet af en vis særegen Karakter, saa at militære Kundskaber kunde være nødven-

dige til Besvarelsen. Det er jo imidlertid et underordnet Spørgsmaal, som man ganske sikkert let vil komme til Rette med under Sagens videre Behandling.

Hvad Apotekervæsenet angaar, vil jeg blot minde om, at Apotekervæsenet i Almindelighed jo ikke foreligger til Behandling. Det er et meget stort Emne for sig, og jeg har, naar jeg sagde, at det nuværende Apotekervæsen nok kunde trænge til Reform, derved ikke sigtet til, at det ikke skulde være fyldestgørende ordnet lige overfor Publikum med Hensyn til Tilvejebringelsen af god og billig Medicin, thi det er det. Men jeg sigtede navnlig derved til, at det nuværende Forhold med de personlige Privilegier er et Forhold, som i Tidens Længde vistnok vil vise sig temmelig uholdbart. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa. Jeg mener, at dette store Spørgsmaal netop er en af de Opaver, som det fremtidige Sundhedsraad vil komme til at beskæftige sig med. Med Hensyn til selve dette Lovforslag vil jeg bemærke, at naar der kun er foreslaaet een Farmaceut i det nye Kollegium, er det, fordi det vilde være noget underligt uforholdsmæssigt, naar Kollegiets Medlemsantal ellers reduceres saa stærkt, som Tilfældet er, at beholde to Farmaceuter, som der allerede nu er. En Reduktion af Kollegiets Medlemsantal, som der nogenlunde er Forhold i, maa føre til, at Farmacien ikke kan faa mere end een Repræsentant, naar man ser hen til, hvorledes Lægevidenssaben her bliver reduceret og maa reduceres, naar man vil opnaa at faa en hurtig virkende Autoritet. — Ved Apotekerprivilegiets Fortgivelse tror jeg ikke, at der behøves en større farmacæutisk Medvirkning, end der her er Tale om, thi der har uddannet sig temmelig faste Regler om dette Forhold, som ere meget analoge med de Regler, der i det hele følges ved Embedsbesættelser. Det sker ingenlunde vilkaarligt og efter Skøn over de vedkommende Personer, som søge Privilegiet, men den vigtigste Regel, man følger her, er, ligesom ved Embedsbesættelser, at Valget foregaaer efter Anciennitet, hvorved man dog iagttager den Regel, at man kun tager Hensyn til den Tid, hvori den paagældende har arbejdet i Farmaciens Tjeneste, derimod ikke til den Tid, hvori han f. Eks. maatte have været Materialist, Fabrikant eller saadant noget, og saa dernæst, at man efter visse, fra gammel Tid vedtagne Regler tager Hensyn til Karaktererne. Der er langt mindre Spillerum for vilkaarligt Skøn ved disse Sagers Afgørelse end man tror, saa jeg antager derfor ikke, at det egentlig vil være nødvendigt at have flere Farmaceuter